

Recensie CRAQUELE
De Morgen, 31-12-2018

Ook in de Studio Orka-productie *Craquelé* (****) gaat het over het grijpen van het volle leven voor het te laat is. Niet eerder waagde Orka zich aan een epische, historische schildering over de generaties heen, waarin – zoals steeds – het conflict tussen de veiligheid van een vertrouwde *abri* en de risicovolle sprong naar de grote wereld centraal staat. Het verhaal doet denken aan Alessandro Baricco's *Novecento* (1994), waarin een vondeling zijn hele leven doorbrengt in het ruim van een oceaanstomer. In *Craquelé* vindt René (Robrecht Vanden Thoren), de zoon van grafdelver Nestor (Dominique Van Malder), een boreling in de preekstoel van de kerk – we schrijven september 1945, de woelige weken na de bevrijding. Het jongetje (Titus De Voogdt) krijgt de naam Dinsdag en betreft een kamertje boven het orgel, wat de acrobatische De Voogdt de kans biedt om het publiek te verbazen met bloedstollende capriolen in de nok van de Gentse Sint-Barbarakerk.

Via secuur gekozen details in kostuums en rekwisieten voert Orka ons doorheen de jaren 1960 en 1970

Dinsdag zal in retrospectief de verteller zijn van de grootse kleine verhalen die zich in zijn gemeenschap afspelen. Verteller én toeschouwer, want zelf lijkt hij op een volstrekt passieve manier dat leven te ondergaan, zich verschuilend onder de spanten van de kerk. Intussen maakt René andere keuzes. Het contact met de bevrijders heeft zijn wereld groter gemaakt en hem de vleugels gegeven om zijn roeping te volgen. Via secuur gekozen details in kostuums en rekwisieten voert Orka ons doorheen de jaren 1960 en 1970 tot aan het startpunt van de voorstelling: de begrafenis van Nestor, hier en nu, vandaag.

De verhaallijnen waarop *Craquelé* drijft zijn gekende verhalen over de zoektocht naar identiteit, over de strijd tussen vaders en zonen en over niet-uitgesproken liefdes, maar de ploeg van Orka schildert ze in warme, diepglanzende kleuren, met een precieze tekst vol volks-poëtische beeldspraak en met een verfijnd acteerspel dat humoristisch maar nergens kluchtig is. Ook de interventies van het koor en de kindacteurs zijn met zorg gecast – een zeldzaamheid.

Studio Orka vertaalt de levenswijsheid van Baricco en 'La meglio gioventù' met humor en mededogen naar een herkenbaar Vlaamse context

Eén klein euvel ontsiert *Craquelé*, opnieuw, want Studio Orka blijft er maar in volharden om in de laatste tien minuten de plot strak te trekken met de opheldering van elk mogelijk raadsel. Onnodig: we hebben ons twee uur lang geen moment afgevraagd wie de moeder was van Dinsdag en of René zich nog ooit met zijn vader zou verzoenen. Omdat het daar in *Craquelé* niet om gaat. Het gaat erom dat sommige mensen hun hele leven langs elkaar heenschampen zonder dat ze de moed hebben om elkaar vast te grijpen, dat er harten zijn die veel te lang op slot zitten en dat verloren tijd nooit terug te vorderen is.

Je leest het bij Baricco, je ziet het in series als *La meglio gioventù* en Studio Orka vertaalt die levenswijsheid nu met humor en mededogen naar een herkenbaar Vlaamse context. Daarmee is *Craquelé* een cadeautje aan het publiek, alweer.